

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา และความสำคัญของปัญหา

สภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ซึ่งบางครั้งบางขณะก็ก่อให้เกิดปัญหาให้กับบุคคลที่ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมนั้นมากมาย ฉะนั้นการรู้จักปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมที่อยู่รอบตัว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะทำให้บุคคลเหล่านั้น สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างปกติสุข การปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมก็ถือได้ว่าเป็นสัญชาตญาณของสิ่งมีชีวิตโดยทั่วไป ซึ่งมีคิดตัวมาแต่กำเนิด เช่น ลูกของสัตว์ป่าหลายชนิดเมื่อออกจากท้องแม่ มันจะต้องพยายามปรับตัวให้เร็วที่สุด จากที่เคยนอนอยู่ในท้องแม่ไม่เคยเดิน ไม่เคยวิ่งก็จะต้องพยายามลุกขึ้นเดินและวิ่งตามฝูงของแม่ไปให้เร็วที่สุดเพื่อให้รอดพ้นจากภัยอันตรายต่าง ๆ ที่อยู่รอบข้าง ต่างกับมนุษย์ซึ่งเป็นสัตว์ที่เจริญแล้ว มีสติปัญญาคิดอ่านเฉลียวฉลาดกว่าสัตว์ทั่วไป จึงมีความเป็นอยู่ที่ปลอดภัย และสะดวกสบายกว่าทารกที่คลอดใหม่ ๆ จึงไม่มีความจำเป็นจะต้องพยายามลุกขึ้นวิ่งหนีภัยต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว เพียงแต่คอยปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่แตกต่างไปจากที่เคยได้รับขณะที่อยู่ในครรภ์มารดา แล้วจึงค่อยๆ เจริญเติบโตขึ้นตามกาลเวลาที่เปลี่ยนไปโดยมีพ่อแม่คอยให้ความดูแลเอาใจใส่ แต่ก็เป็นที่น่าเสียดาย เพราะมีทารกอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อยที่มีความผิดปกติ คิดตัวมาแต่กำเนิด ซึ่งความผิดปกติเหล่านี้ไม่มีใครอยากให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะผู้ที่พ่อแม่จะต้องเกิดความผิดหวังและเสียใจเป็นอย่างมาก แต่เมื่อเด็กประเภทนี้เกิดมาแล้ว และก็เป็นผู้หนึ่งของผู้ที่สังคม เราจึงจำเป็นต้องช่วยกันหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้ลดน้อยลง เพื่อไม่ปล่อยปัญหาให้กลายเป็นภาระของสังคมต่อไป

ความผิดปกติที่พบเห็นอยู่เป็นจำนวนมาก มีทั้งทางด้านร่างกาย และทางสติปัญญา เช่น แขนขาพิการ หูหนวก ตาบอด ปัญญาอ่อน เป็นต้น เด็กที่มีความผิดปกติเหล่านี้ ถือได้ว่าเป็นบุคคลที่น่าสงสารควรได้รับการดูแลเอาใจใส่ และให้ความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เราควรที่จะหาทางส่งเสริมให้เด็กประเภทนี้ สามารถช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด เพื่อที่จะสามารถ

ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมได้ โดยไม่เป็นภาระ หรือเป็นปัญหากับสังคม แต่การที่จะให้ผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านร่างกาย หรือทางด้านสติปัญญามีส่วนได้ เข้ามาใช้ชีวิตร่วมกับคนปกติในสังคมทั่วไป จำเป็นจะต้องมีการศึกษาหาข้อมูล และวิธีการหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการให้การศึกษา ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่สุด

เด็กที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย เช่น หูหนวก ตาบอด แขนขาพิการ เด็กพวกนี้ ส่วนใหญ่จะ ไม่มีความผิดปกติทางด้านสติปัญญา แต่เขาจะขาดโอกาสในการศึกษาเล่าเรียน เหมือนกับคนปกติทั่วไป ถ้าเราหาวิธีการหรือกิจกรรมที่เหมาะสมให้กับพวกเขา เขาก็จะสามารถศึกษาหาความรู้ช่วยเหลือตัวเองให้มีชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ ในสังคมได้เป็นอย่างดี

เด็กที่มีความผิดปกติทางด้านสติปัญญาซึ่งโดยส่วนใหญ่จะมีภาวะทางด้านร่างกายครบบริบูรณ์ แต่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จึงทำให้เขาไม่สามารถควบคุม หรือใช้วิธีต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ได้เต็มที่และความสามารถในการคิดอ่านก็น้อย บางพวกไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เลย ซึ่งค่อนข้างจะเป็นปัญหามากกว่ากลุ่มพวกที่มีความผิดปกติทางด้านร่างกาย ดังนั้นกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะจัดให้เด็กเหล่านี้ได้ศึกษา และพัฒนาตนเองมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาหาวิธีการให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น

กลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทั้งทางร่างกาย และทางสติปัญญา พวกเขามักได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นอย่างดี มีการจัดการศึกษาให้อย่างสอดคล้องต่อเนื่อง ส่งเสริมให้สามารถเจริญเติบโตขึ้นเป็นทรัพยากรที่มีค่าต่อสังคม มีการสรรหาวิธีการต่าง ๆ นานา เพื่อมาสนองตอบความรู้ความสามารถของเด็กในกลุ่มนี้ ให้มีการพัฒนา และเจริญก้าวหน้าไปได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

เด็กทั้งสามกลุ่มนี้มีความสามารถที่แตกต่างกันในการเรียนรู้ การรับข่าวสารต่าง ๆ เนื่องจากความสามารถทางด้านร่างกาย และสติปัญญาไม่เหมือนกัน การทดสอบความแตกต่างของเด็กทั้งสามกลุ่มนี้ เราสามารถทำได้โดยการทดสอบระบบประสาทสัมผัสในการรับรู้ข่าวสาร ซึ่งขบวนการทางระบบประสาทก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวโยงกับกลไกทางกล้ามเนื้อ ถ้าระบบประสาทที่การทากานของกล้ามเนื้อเป็นปกติ การตอบสนองต่อข่าวสารที่ได้รับก็จะเกิดขึ้นรวดเร็ว แต่ถ้าอย่างหนึ่งอย่างใดบกพร่อง การตอบสนองต่อข่าวสารที่ได้รับก็จะช้าคาบไปด้วย

กลไกทางระบบประสาทของมนุษย์ เริ่มตั้งแต่ระบบประสาทสัมผัส (Sensory System) ซึ่งจะมีตัวรับสัมผัส และส่งกระแสประสาทไปตามประสาทนำเข้า (Afferent Nerves) ไปสู่สมอง เพื่อแปลผลให้เกิดความรู้สึก และการรับรู้ (Perception) ระบบ

ประสาทสัมผัสที่นำกระแสประสาทเข้าสู่ระบบประสาทส่วนกลาง (Central Nerves System) นั้นอาจจะเกิดขึ้นได้ทั้งที่มีภาวะรู้ตัว และไม่รู้ตัว การตอบสนองจะเกิดขึ้นต่อเมื่อร่างกายรับความรู้สึกจากสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยผ่านทางปลายประสาท (Nerves Ending) และเกิดเป็นกระแสประสาท (Impulses) ขึ้น ปลายประสาทจะมีทั้งแบบที่ใช้ส่งออก และแบบที่รับเข้าคือ

1. ปลายประสาทส่งออก (Efferent Ending) คือปลายประสาทที่ถ่ายเอากระแสประสาทจากสมอง และไซสันหลังนำไปสู่กล้ามเนื้อ และอวัยวะต่าง ๆ
2. ปลายประสาทรับเข้า (Afferent Ending) คือปลายประสาทที่รับเอากระแส หรือสิ่งเร้า (Stimulus) นำไปสู่สมอง และไซสันหลัง

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายเกิดขึ้น โดยที่ปลายประสาทรับความรู้สึกเข้า (Afferent Nerves Ending) ได้รับสิ่งกระตุ้นแล้วส่งไปให้เซลล์ประสาทรับความรู้สึกเข้า (Afferent Neurone) แล้วผ่านสิ่งที่มากกระตุ้นไปให้กับประสาทส่วนกลาง ซึ่งเป็นเซลล์ประสาทที่อยู่ระหว่างเซลล์ประสาทอื่น 2 เซลล์ประสาท ส่งผ่านมาถึงเซลล์ประสาทที่ส่งความรู้สึกออกมา (Efferent Neurone) ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง (Reaction) ขึ้น (เดือนเพ็ญชาติกานนท์ และคณะ, 2520)

ทางเดินประสาทที่ใช้ในการตอบสนอง ชนิดใดก็ตามอาจจัดแบ่งได้เป็น 3 ส่วน คือ

1. ส่วนแรก ทางเดินประสาทที่นำเอาอวัยวะรับความรู้สึกไปสู่สมองใหญ่ คือ ซีรีบรัม (Cerebrum) ส่วนที่รับความรู้สึก เช่น ระยะเวลาการตอบสนองสำหรับการเห็นจะต้องใช้ทางเดินประสาทจากนัยน์ตาไปจนถึงซีรีบรัมกลีบท้ายทอย (Occipital Lobe) ซึ่งต้องใช้เวลาประมาณ 30-40 มิลลิวินาที

2. ส่วนกลาง ทางเดินประสาทเชื่อมกลาง ที่ทำหน้าที่ติดต่อจากศูนย์ประสาทรับความรู้สึกไปยังศูนย์ประสาทสั่งการ (Motor Area) ทางเดินประสาทส่วนนี้ต้องใช้ทางเดินประสาทซึ่งประกอบด้วยเซลล์ประสาทหลายตัวมาต่อกัน ใช้เวลาในการเดินผ่านรอยต่อประสาท 1 ตัว ประมาณ 1 มิลลิวินาที ส่วนความเร็วของพลังประสาทในเส้นประสาทแตกต่างกันมากแล้วแต่ว่าเส้นประสาทจะเส้นใหญ่ หรือเส้นเล็ก เส้นเล็กที่สุดจะนำพลังประสาทได้เร็วเพียง 1 เมตร/วินาที ส่วนเส้นใหญ่ที่สุดจะนำพลังประสาทได้เร็วประมาณ 100 เมตร/วินาที แต่ประสาทที่ใช้ในระยะเวลาการตอบสนอง (Reaction Time) เป็นเส้นประสาทที่มีความเร็วปานกลาง

3. ส่วนปลายทาง เป็นทางเดินประสาทซึ่งเชื่อมต่อจากส่วนกลางไปยังกล้ามเนื้อ เวลาที่ใช้ไปนับตั้งแต่ศูนย์ประสาทสั่งการไปจนถึงการตอบสนองของกล้ามเนื้อ ระยะเวลาที่ใช้ในทางเดินประสาทดังกล่าว อาจเรียกว่าระยะเวลาตอบสนองที่แท้จริง (True Reaction Time) ในทางปฏิบัติระยะเวลาตอบสนอง จะต้องรวมระยะเวลาอีกส่วนหนึ่งคือ เมื่อประสาทสั่งงานนำกล้ามเนื้อหดตัวแล้ว มีการเคลื่อนไหวส่วนของร่างกายส่วนนั้นไปจนถึงจุดที่ต้องการเพื่อให้เกิดการตอบสนองระยะเวลาส่วนนี้ เรียกว่า ระยะเวลาตอบสนอง (Response Time) (ชูศักดิ์ เวชแพศย์, 2518)

เวลาปฏิกิริยา เป็นช่วงเวลาดังแต่มีการกระตุ้น (Stimulus) จนกระทั่งเริ่มมีการเคลื่อนไหว ทิคเนอร์ (Teichner, 1954 อ้างถึงใน ชูศักดิ์ เวชแพศย์ และกันยา ปาละวิวัฒน์, 2528) ได้แบ่งเวลาปฏิกิริยาออกเป็น 4 ระยะ คือ

1. ระยะเริ่มการกระตุ้น (Onset of the Stimulus)
2. ระยะล่าช้าระยะที่หนึ่ง (First Latency Period) ซึ่งเป็นระยะที่รีเซปเตอร์ทำงาน
3. ระยะล่าช้าระยะที่สอง (Second Latency Period) ซึ่งเป็นระยะของการส่งผ่านพลังประสาทในสมองส่วนกลางจากเส้นประสาทสัมผัสเข้าไปจนกระทั่งออกมาที่เส้นประสาทยนต์ เป็นเวลาส่วนของการคิด และตัดสินใจ เป็นการทำงานของสมองตั้งแต่ได้รับความรู้สึกถึงเมื่อสั่งการลงมายังกล้ามเนื้อ
4. ระยะล่าช้าที่ระบบหน่วยยนต์ (Delay In The Motor Process) ก่อนที่กล้ามเนื้อหดตัว

ทริพ (Tripp, 1965 อ้างถึงใน ชูศักดิ์ เวชแพศย์ และกันยา ปาละวิวัฒน์, 2528) ได้แบ่งเวลาปฏิกิริยาออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. เวลาได้รับความรู้สึก (Sense Time, Receiving of The Stimulus)
2. เวลาตัดสินใจ (Decision, Thought Time)
3. เวลาการเคลื่อนไหว (Movement Time, Initiation of Movement)

เวลาปฏิบัติเรียนในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าของเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย และ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ย่อมมีความแตกต่างกันไปตามความสามารถทางกลไกของประสาท และกลไกทางกล้ามเนื้อ

จากการศึกษาของ วุฒิการ์ รัตบัลลังก์ (2531) พบว่า เวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองของมือ ที่มีต่อแสง และเสียงของกลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญามีช้าที่สุด เวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองของมือที่มีต่อเสียงของกลุ่มเด็กตาบอดสั้นที่สุด เวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองของมือที่มีต่อแสงของกลุ่มเด็กหูหนวกสั้นที่สุด ส่วนกลุ่มเด็กปกตินั้น เวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองของมือที่มีต่อแสง และเสียงดีกว่ากลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา แต่ไม่ดีกว่ากลุ่มเด็กหูหนวก และกลุ่มเด็กตาบอด

อาร์นฮาม, ออกซ์เตอร์, และ โครว (Arnheim, Auxter and Crowe, 1969) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติพิเศษของเด็กหูหนวกว่า ในเรื่องการมองเห็นจะมีความตั้งใจ และกระตือรือร้นต่อสัญญาณที่เห็นเป็นพิเศษ ส่วนเด็กตาบอดนั้น เวอร์เชิล, มิวเนย์ และแอนดรูว์ (Werchel, Mavney and Andrew, 1950 อ้างถึงใน Arnheim, Auxter and Crowe) ได้กล่าวว่า มีความเอาใจใส่ในการฟัง และมีความสามารถในการฟังสูง มีความสามารถพิเศษในการจับเสียงเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งกีดขวาง (Obstacle Sense) ซึ่งไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ตรงหน้า ด้านหลัง หรือด้านข้าง จะไม่ทำให้ความสามารถในการรับรู้โดยการจับเสียงแตกต่างกัน

จากการศึกษาของ กรรณิการ์ รักขุมแก้ว (2523) ผลของการฝึกสมาธิตามแนววิชาธรรมกายที่มีต่อเวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองแบบง่าย และเชิงซ้อน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ผ่านการฝึกสมาธิเป็นเวลา 2 สัปดาห์ มีเวลาปฏิบัติเรียนตอบสนองดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกสมาธิ

ผลจากการศึกษาวิจัยเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่ากลุ่มผู้ที่เข้ารับการทดลองในแต่ละกลุ่มมีระยะเวลาในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถทางกลไกทางประสาท กลไกทางกล้ามเนื้อ และสมาธิความตั้งใจ กลุ่มเด็กปกติมีปฏิบัติเรียนตอบสนองต่อแสง และเสียงดีกว่ากลุ่มเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กตาบอดมีปฏิบัติเรียนตอบสนองต่อเสียงสั้นกว่าเด็กปกติ และ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กหูหนวกมีปฏิบัติเรียนตอบสนองต่อแสงสั้นกว่าเด็กปกติ และ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มที่มีการฝึกสมาธิมาก่อนมีปฏิบัติเรียนตอบสนองสั้น

กว่ากลุ่มที่ไม่ได้ฝึกสมาธิ ผลต่าง ๆ เหล่านี้ เราสามารถนำมาพิจารณาเพื่อเลือกสรรเนื้อหา การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมสอดคล้องกับผู้เรียนในแต่ละพวกแต่ละกลุ่มให้เหมาะสมยิ่งขึ้น แต่เพื่อ ำให้การศึกษารื่อง เวลาปฏิบัติริยาตอบสนองของกลุ่มเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย และ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความสมบูรณ์แบบและ เชื่อถือได้มากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงต้องการ ศึกษาถึงขบวนการกลไกของระบบประสาท ที่มีความซับซ้อนมากขึ้นโดยการเพิ่มตัวเลือกของสิ่ง เร้าในขั้นตอนของการพิจารณาตัดสินใจให้กับเด็กทั้งสามกลุ่ม เพื่อศึกษาถึงความแตกต่างของ เวลาปฏิบัติริยาตอบสนองในระดับที่สูงขึ้น เพื่อผลลัพธ์ที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม เนื้อหาทางด้านการศึกษา, การดำรงชีวิต ให้เหมาะสมกับความสามารถทางด้านร่างกายและ สติปัญญาของเด็กในแต่ละกลุ่ม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเวลาปฏิบัติริยาตอบสนองต่อแสงแบบหลายตัวเลือกของเด็กปกติ เด็กที่มี ความบกพร่องทางกาย (หูหนวก) และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (เรียนช้า)
2. เพื่อศึกษาเวลาปฏิบัติริยาตอบสนองต่อเสียงแบบหลายตัวเลือกของเด็กปกติ เด็ก ที่มีความบกพร่องทางกาย (ตาบอด) และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (เรียนช้า)
3. เพื่อเปรียบเทียบเวลาปฏิบัติริยาตอบสนองต่อแสงและเสียงแบบหลายตัวเลือกของ เด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย (หูหนวก, ตาบอด) และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติ- ปัญญา (เรียนช้า)

สมมติฐานการวิจัย

1. เวลาปฏิบัติริยาตอบสนองต่อแสงของเด็กปกติจะเร็วที่สุดรองลงมาคือ เด็กที่มี ความบกพร่องทางกาย (หูหนวก) และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (เรียนช้า)
2. เวลาปฏิบัติริยาตอบสนองต่อเสียงของเด็กปกติจะเร็วที่สุด รองลงมาคือ เด็กที่มี ความบกพร่องทางกาย (ตาบอด) และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (เรียนช้า)

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะ เวลาปฏิบัติริยาตอบสนองของมือที่มีต่อแสงและ เสียง แบบหลายตัวเลือกของเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางกายและ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. การวิจัยครั้งนี้ใช้นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 5-6 จากโรงเรียนสอนเด็กปกติ โรงเรียนสอนเด็กตาบอด โรงเรียนสอนเด็กหูหนวก และโรงเรียนสอนเด็กปัญญาอ่อน ในปีการศึกษา 2532 ในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้
2. นักเรียนที่เข้ารับการทดสอบ ไม่เคยมีประสบการณ์ในการใช้เครื่องมือนี้
3. ผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนมีความตั้งใจ และพยายามทำผลการทดสอบอย่างเต็ม

ความสามารถ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

เด็กปกติ หมายถึง เด็กที่มีสภาพร่างกาย จิตใจ สติปัญญาอยู่ในสภาพปกติ

เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย (Physical Handicapped) หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติทางกาย

- เด็กหูหนวก มีระดับสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบล (Decibels) ขึ้นไป
- เด็กตาบอด มีระยะการมองเห็น 20/200 หรือน้อยกว่า หรือมีมุม หรือลานสาย

ตาในการมองเห็น 20 องศา หรือน้อยกว่า

เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา (Mentally Handicapped) หมายถึง เด็กปัญญาอ่อนหรือเด็กเรียนช้า ระดับ (I.Q. 60-84)

ความจำกัดของการวิจัย

ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมตัวแปรบางอย่างที่มีผลต่อเวลาปฏิริยาของผู้เข้ารับการทดสอบได้ เช่น ความถนัดของมืออาหาร เครื่องดื่ม การพักผ่อน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ทำให้ทราบความเร็วของเวลาปฏิริยาตอบสนองแบบหลายตัวเลือกของเด็กปกติ เด็กที่มีความบกพร่องทางกาย และเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
2. สามารถจัดกิจกรรมทางการศึกษา การเคลื่อนไหว การตัดสินใจ ให้เหมาะสมกับความสามารถของเด็กในแต่ละประเภท

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย